MIROSLAV STONIŠ

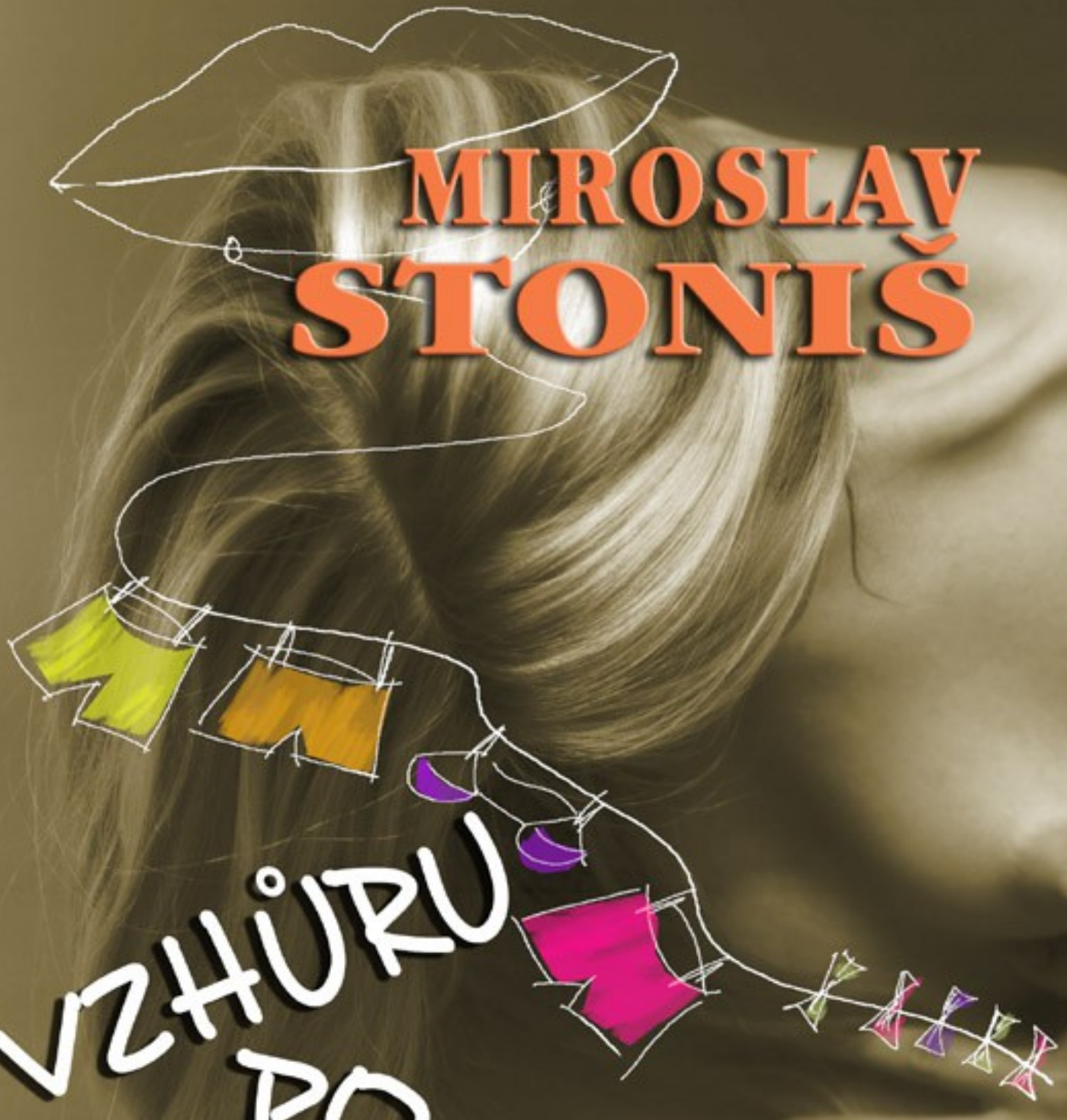

VZHŮRU PO OKAPOVÉ ROUŘE!

Vše, co je na internetu zdarma...

* počítačové programy, software, freeware
* legální MP3 písničky a alba zdarma
* seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
* počítačové hry zdarma, demoverze her

© Miroslav Stoniš, 2014
Obálka © Miloš Polášek, 2014
Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face
Zámecká 168/4, 702 00 Moravská Ostrava
www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-49-2 (ePub)
ISBN 978-80-87264-50-8 (mobi)
ISBN 978-80-87264-51-5 (pdf)

MIROSLAV STONIŠ

VZHŮRU PO OKAPOVÉ ROUŘE!

EN FACE

V oddanosti věnuji své milé a oddané přítelkyni Kocovince

ROZINA

DOCELA MALÁ PŘEDMLUVA

Kdybych
nebyl spatřil Rozinu H., jak v Komenského sadech za Novou radnicí promlouvá k Janu Amosovi, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.
Kdybych
se s ní nebyl plavil v neckách po Dyji, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.
Kdybych
ji nepřistihl, jak se brouzdá nahýma nohama v mých verších, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.
Kdybych
nebyl svědkem toho, jak šplhá po okapové rouře k oknu v podkroví, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.
Kdybych
pod její sukní občas, byť jen letmo, nezahlédl její bílé, žluté, modré či zelené kalhotky, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.
Kdybych
s ní nepřiplul na neckách k tichomořskému atolu Hajtarajaha, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.

Tento bláznivě milostný románek o Rozině H. bych nebyl napsal jen kdyby mi v tom byla zabránila smrt.

1. kapitola /
JAK SE STALO, ŽE JSEM SE DO ROZINY ZAMILOVAL

Své verše čmárám po zdech i po továrních komínech zeleným, červeným, modrým, ale někdy i zlatým sprejem, to podle toho, jaká slova zrovna v mých čtyřverších převládají. Všechny jsou jen o Rozině, jiné již ani psát neumím.

Každý verš, jenž není o ní, se mi láme v prstech a padá rovnou do koše. I básnička o rozbitém okně nebo o zelené obloze a modré trávě či o krabičce zápalek, jakož i o mravenci či láhvi sektu nebo o neplatné jízdence, i takové básničky jsou o Rozině, byť to vím pouze já.

Avšak nejčastěji čmárám své básničky na křídla papírových vlaštovek, jež pak ze střechy házím do větru. Ještě se nestalo, že by některá zabloudila, všechny neomylně vlétnou jenom do Rozinina podkrovního okna v domku u bystré řeky Ostravice, u té řeky, jež je neustále zamilovaná, ale bůhví do koho. Slétnou na stůl nebo na polštář či rovnou do Rozininy dlaně, leč také se stává, že skončí mezi ušima kočky Kocovinky, již občas oslovuji slečinko. protože se jí to nesmírně líbí.

Už jsem Rozinu, jejíž jméno mi na jazyku sládne na Rozinku, avšak někdy též na Hrozinku, neviděl dlouhých devět dnů, ježto byla ke mně nevlídná a odstrčila mne. Naznačila mi, abych se kolem ní stále neochomýtal a dal jí už svatý pokoj. Nevím, čím jsem ji popudil, možná, že jsem jí poslal básničku, která k ní slétla v nepravou chvíli a nešla jí pod nos.

A tak jsem se přestal kolem ní ochomýtat a ani vlaštovky jsem jí už neposílal. A má hlava, proč bych to nepřiznal, se proměnila ve škopek plný šedého smutku.

Žil jsem ve svém útulném sklepním bytě 1+0 v samotě a o samotě. Rozmlouval jsem s pavouky, kteří tkali stříbřitý pléd a spouštěli jej ze stropu až nad můj stůl, toulal jsem se lesy a čechral borovicím jejich kučeravé hlavy, na březích potoků pod baldachýnem z kapradin jsem usínal s rukou v proudné vodě a hladoví pstruzi se mi pokoušeli ukousnout prsty, na bělostnou kůru bříz jsem plnicím perem psal verše o Rozinině ulomeném nehtu nebo o utržené tkaničce u jejího sandálku.

Rád bych jí pověsil na ramena lehounký stříbřitý pléd, jehož cena je nevyčíslitelná, neboť v současné době pouze tři pavoučci na celém světě jsou schopni podobný pléd utkat, a ti žijí u mne. Podobný pléd, avšak nikoli tak jemný, tvrdí většina egyptologů, kdysi nosila egyptská královna Kleopatra, aby oslnila válečného zločince Julia Caesara, jenž vystavěl svou kariéru na zabíjení Hispánců a Germánů. Štěstí, že my Slované jsme tehdy žili ještě bůhvíkde, jinak by se jistě pustil i do nás, to dodávám jen tak na okraj.

A abych dopověděl, jak to bylo s Kleopatrou – onen pavoučí pléd Caesara vskutku oslnil natolik, že vposled ho oslnila i Kleopatra, jakkoli již uvadala.

Poslyšte, kterak jsem se s Rozinou H. seznámil!

Stalo se to jednoho předjarního odpoledne za Novou radnicí v Komenského sadech, kde před bronzovým Janem Amosem, jehož obrůstalo husté trnité křoví, hleděla učiteli národů do očí, takto ho oslovujíc:

„Vzácný pane, proč jste tak zachmuřený? Celé dny se jen kaboníte a člověk by nakonec uvěřil, že vás nikdy nic netěšilo. No tak já vím, Evropu ničila třicetiletá válka a nemohl jste se vrátit na svou milovanou Moravu, kde by vás pochopové císaře Ferdinanda Druhého polapili a skončil byste pod sekerou kata Mydláře, muže znalého svého řemesla. Ale neuvěřím, že tato podmračenost hyzdila vaši tvář neustále! Představuji si vás jako veselého člověka, který běhal s dětmi a hrál s nimi kopanou a hlasitě se smál. Míč jste měli samozřejmě jen hadrový, ale hráli jste s úžasnou vervou! Povězte, že se nemýlím?“

A potom se usmála a přistoupila ke Komenskému blíže, aniž postřehla, že ji pozoruji a naslouchám jí.

„Vidím, s jakou radostí jste zvedal číši s vínem! Jistě jste se rád zakousl do jehněčí pečeně na česneku a nerozpakoval jste se plácnout hospodskou přes zadek, promiňte.“

Cožpak jsem se mohl do Roziny po této promluvě nezamilovat, tím spíše, že byla až neřestně hezká? I veliký Jan Amos by se hned za ní rozběhl, kdyby ho ovšem neobrůstalo to trnité křoví.

Desátého dne jsem se rozhodl, že se pokusím opět ochomýtat, i vydal jsem se k domku na břehu Ostravice. S plédem z pavoučích vláken jsem přeskočil plot, po okapové rouře se vyšplhal k oknu pod střechou a rovnýma nohama jsem skočil k posteli.

Rozina spala pokojně oddechujíc a na čele měla napsáno, že se jí zdají rozkošné a rozverné sny. Usmívala se a občas se jí rozkmitaly řasy. Moci tak ulehnout vedle ní! Avšak věděl jsem, že bych tím dosáhl jen toho, že bych se jí znelíbil. A nemohl bych se divit, kdyby pak okapovou rouru omotala ostnatým drátem, aby už navždycky měla ode mne pokoj.

Kočka Kocovinka mi plavným skokem dopadla na rameno, a protože jsme se měli rádi, lehce mne šlehla ocasem po tváři a přitulila se ke mně hlavou.

„Ahoj, Slávku,“ zašeptala. „Že ses také jednou ukázal!“

Bylo by ode mne až příliš ničivé, kdybych Rozinu připravil o její rozkošné sny. I pověsil jsem pléd přes okno, kde ve vánku povlával jako záclona, a po okapové rouře jsem se spustil dolů a ulehl pod jabloň na studenou zem do rašící trávy, kde jsem usnul spánkem spravedlivých. Po půlnoci rtuť pana Celsia klesla k nule a probudil jsem se. V první chvilce mne napadlo, že jsem zledovatěl jako alpský zmrzlík Ötzi, avšak naštěstí se mi podařilo vstát a zkřehle se dostat domů.

Nevím, kdy ve mně opět začala proudit krev, snad v okamžiku, kdy jsem usnul a upadl do rozkošných a rozverných barevných snů, v nichž hlavní roli hrála Rozina.

2. kapitola /
BÍLÉ ROZININY KALHOTKY

Nazítří ráno jsem potkal Rozinu na Masarykově náměstí, kde muzicírovali peruánští indiáni. Jejich Panovy flétny kvílivě zaplňovaly náměstí melodiemi, jež zněly v Andách za časů starých Inků. Sotva může být něco hezčího nežli začít nový den se svou láskou! Ale co si budeme povídat, nový den by byl ještě hezčí, kdybychom vstávali z téže postele, oba rozcuchaní, v rozepnutých pyžamech a v očích ještě se střípky snů. Avšak člověk nemůže mít všechno!

Začal jsem se kolem ní ochomýtat a Rozina to přijala s radostí. Zavěsila se do mne, dávajíc Ostravákům na vědomí, že patříme k sobě, a usmívala se.

Pozval jsem ji na zmrzlinu. Procházeli jsme potom ulicemi s kornoutky v rukou a vyměňovali si je. Bylo to nanejvýš dráždivé, olizovat zmrzlinu, kterou již olizovala Rozina. Ve Vítkovicích před novogotickým kostelem svatého Pavla mi pozvání oplatila a vtiskla mi do dlaně kornoutek s velikými třemi kopečky; jeden byl vanilkový, druhý čokoládový a třetí borůvkový. Čtvrtý kopeček by byl pistáciový, avšak již se do kornoutku nevešel.

Než jsme došli k přízemnímu domku s rozlehlým podkrovím, snědli jsme zmrzlinu i s kornoutky. Domek stál v sousedství šesti nových vilek nedaleko Ostravice a obtáčela ho ze všech stran zahrada, v níž hned pod oknem do podkroví rostla rozkošatělá jabloň. Vzal jsem si do hlavy, že

je to týž strom, který už rostl v rajské zahradě Eden. No tak to se rozumí, že nejsem zase až tak naivní, abych si myslel, že je to opravdu tentýž strom.

Samozřejmě, že ne!

Avšak je to sedmitisící sedmistá sedmdesátá sedmá jabloň, jež vyrostla z jadérka vždy předcházející jabloně, až k samému počátku všeho, kdy v rajské zahradě rostla první jabloň poznání.

Nikdy jsem se nemohl zbavit vzrušující představy, že jednoho dne z její větve Rozina utrhne jablko a podá mi je, řkouc: „Vezmi je a jez, neb jest velmi dobré.“

Napadlo ji, že by mohla zkusit, jaké to je, dostat se do podkroví nikoli po schodech, nýbrž mým způsobem, to jest po okapové rouře. I zaradoval jsem se, že jí uvidím pod sukně! Naneštěstí si to uvědomila a vyzvala mne, abych šplhal před ní.

Škoda! Rozininy kalhotky by v mých očích zazářily oslnivěji nežli jiskřivý východ slunce.

Slečinka Kocovinka nemohla uvěřit svým modrým očím, když uviděla svou paní lézt oknem.

„Rozino,“ pravila káravě, „proč se chytáš špatných Slávkových zvyků? Proč se raději nepřidržíš těch dobrých?“

„A které to jsou, ty dobré?“ zasmála se Rozina. „Ty některé znáš?“

Kocovinka mi vyskočila na rameno a jala se mi olizovat ušní lalůček. Lehce mne šlehla ocasem přes tvář, obrátila čumáček ke své paní a odvětila jí:

„Jedna z jeho dobrých vlastností je, že tě pořád ještě miluje, čemuž se musím divit, protože jsi mnohdy falešnější nežli kočka! Má s tebou svatou trpělivost! Už jsi ho někdy políbila?“

„Nepolíbila,“ musela přiznat. „A vůbec, nechci se zamilovat!“ pravila důrazně. „Láska mne pokaždé rozhodí a já nevím, kdo jsem. Moje diagnózy pak nestojí za nic, injekce píchám mimo žílu a na recepty píšu Ovidiovy verše, z čehož jsou v lékárně na větvi, protože z Ovidia nemají v žádné zásuvce jedinou tabletku.“

A potom dodala, ale to se mi již vůbec nelíbilo, jak by také mohlo:

„Svou dávku lásky, Kocovinko, jsem si pro toto životní období již vybrala.“

Kocovinka nespokojeně prskla a zle se na Rozinu podívala. Líbilo se mi, že mám u slečinky zastání, a abych se jí nějak odměnil, pozval jsem ji do slezskoostravské zoologické zahrady, neboť jsem věděl, jak miluje zvířata.

„A co já, Věncku?“ ozvala se Rozina dotčeně. „Já mám zůstat doma sama?“

„Neříkala jsi, že sis už svou dávku lásky pro toto období vybrala?“

Stále jsem se nemohl zbavit zklamání z jejího přiznání a navíc jsem si nedovedl představit, že láska by se měla dávkovat podle období. Zaváněl mi to nemocnicí, kde doktoři si navykli stále něco dávkovat.

„Možná,“ řekl jsem, „že v zoo před výběhem zeber potkám pruhovanou ženu, která mne nebude od sebe odstrkávat jako ty, a bude ke mně milejší.“

„Pruhovanou?“

„Ovšem, pruhovanou! To jsi nikdy neslyšela,“ podivil jsem se, „že před výběhem pruhovaných zeber se nejčastěji procházejí hezky pruhované ženy?“

„Já tě nedržím, tak si běž za těmi hezky pruhovanými! Pokud si myslíš, že bez tvých básniček se mi zhroutí svět, musím ti říct, že ne samými básněmi je člověk živ!“

To měla samozřejmě pravdu, neboť kdybych měl být živ ze svých honorářů, neměl bych ani na suchou kůrku.

„Kam se poděl ten stříbřitý pléd?“ rozhlédl jsem se, jen stěží skrývaje znepokojení. „Moji tři pavouci jej tkali celých pět měsíců! Tak se do toho zabrali, že jsem jim musel chytat mouchy, aby nepošli hladem.“

„Vyhodila jsem jej z okna, abych mu dala svobodu. Ihned jej uchvátil vítr a odnesl až na Větrnou hůrku, kde se právě koná slavnost babího léta, třebaže je předjaří, a čarodějnice tam pro radost dětí lítají na koštěti. A také se tam pije rum a na dřevěném uhlí opékají klobásy.“

Obrátila se k nám zády, bouchla dvířky u skříňky, zarachotila zásuvkou, třískla hrncem a podivila se:

„Vy jste ještě tady? Jděte, jen si jděte do té své zoo! Ale kdybyste zůstali doma, uchystala bych vám oběd. Olizovali byste se až za ušima!“

Kocovinka seskočila na podlahu a otřela se své paní o levé lýtko. A já? Dopadl jsem na čtyři a otřel se tváří o Ro-

zinčino pravé lýtko, přičemž jsem na okamžik zahlédl její kalhotky. Byly bílé jako antarktický ledovec a natolik mne oslnily, až se mi zatmělo v očích.

Rád přiznávám, že z pohledu na pruhované zebry nebo pruhované ženy by se mi v očích nezatmělo.

3. kapitola /
MARNÁ PROSBA O DAR TĚLA

Přeskočil jsem plot a vyšplhal po okapové rouře k oknu, na něž jsem zaťukal, že však nebylo dovřené, protáhl jsem se dovnitř.

Kocovinka seskočila z klína své paní, kde si tak ráda lebedila, a dvěma skoky byla u mne. Vyšplhala se ke mně, přichytávajíc se drápky kalhot i bundy, usadila se mi na rameni a olizovala mi drsným jazýčkem lalůček ucha.

Jaká to škoda, že Rozinu ještě nikdy nic tak roztomilého nenapadlo!

„Kocovinko, já ti tak závidím!“ posteskl jsem si. „Jak rád bych také já lehával v klíně tvé paní!“

„Buď trpělivý, možná se dočkáš času, jako husa klasu,“ odvětila modrooká slečinka a lehce mne šlehla ocasem po tváři. „Rozina teď více než na tebe myslí na Jana Amose. Učaroval jí, jak mi včera přiznala, protože ještě nepoznala jiného muže, který by dovedl tak hezky plácnout ženskou přes zadek.“

„Co to neslyším!“ rozesmála se Rozina s knížkou v ruce. „Že ty jsi ale drbna, Kocovinko!“

Zmocnilo se mne rozhořčení. „Jan Amos by měl v modlitebně i ve škole vést mladé lidi ke skutkům mravnosti, místo aby plácal ženy po zadku! Jak jen po takovém nemravovi mohla radnice, a to již za první republiky, pojmenovat největší park ve městě!“

Rozina odložila detektivku na stůl a obrátila se ke mně tváří. Usmála se a řekla:

„Jestlipak víš, Slávku, že Kocovinka si s nikým tak hezky nepopovídá, jako s tebou? Padl jsi jí do oka! Jste oba šmajchlíři, jeden větší než druhý.“

„Než s Kocovinkou,“ odvětil jsem, „raději bych se šmajchloval s tebou.“

„Se mnou? Vždycky jsem si myslela, že sem chodíš více za ní, nežli za mnou.“

„Netrap mne,“ povzdychl jsem. „Jen ty mne už netrap, Rozino.“

Vstala z křesla a já jsem po celou vteřinu mohl držet v očích její ňadro, jež vyklouzlo z výstřihu červeného saténového županu. Dobrotivý bože, děkuji ti i za tu vteřinu!

„Proč jsi mne navštívil?“ chtěla vědět.

„Abych tě poprosil o dar.“

„O dar?“

O dar tvého těla, chvíli mne poslouchej.“

„Jsem jedno ucho.“

„Prosím tě o dar tvých očí a úst, o dar tvého levého i pravého ňadra, o dar bochánku bříška, přišel jsem tě poprosit o dar tvého klína, tvých boků a zadečku –“

„Teď nevím, Věncku, mám-li to poslouchat dál. Připadá mi to až příliš košilaté.“

„To víš, že je to košilaté!“ radostně jsem přisvědčil. „Přišel jsem tě poprosit o dar tvých kotníků i lýtek a něžných dlaní, o dar tvých boků a zadečku… aha, to už jsem říkal, zkrátka o dar, jemuž se říká dar ze zahrad rozkoší rajských, jakkoli v ráji byl takový dar přísně zapovězen pod trestem vyhnání.“

„Dary svého těla já nerozdávám. Cožpak to nevíš, Věnco? Ale teď jdi do zahrady a utrhni mi jablko.“

Nejsem natolik prostoduchý, abych nevěděl, že teď na jaře sotva budu moci utrhnout ze stromu jablko, avšak přesto jsem se spustil po okapové rouře dolů a vylezl do koruny košaté jabloně. A co čert nechtěl! Zlomila se pode mnou větev a spadl jsem na hlavu a ztratil vědomí.

Probral jsem se až v noci, nikoli však do plného vědomí, nýbrž do snu. A v tom snu ležela Rozina v trávě vedle mne a olizovala mi ušní lalůček.

Ale byl to sen, anebo skutečnost nejskutečnější?

4. kapitola /
DLANĚ JAKO ELIXÍR MLÁDÍ

Půjčil jsem si od souseda stařičký dvoukolák, aniž bych tušil, co mne k tomu vede, a vyjel jsem s ním do ulic. Kola se železnou obručí rachotila na dláždění a já jsem se cítil tak zvláštně, jako bych seděl za stolem a hnán inspirací čmáral starobylou báseň.

Ještě před šedesáti lety, můžete mi věřit, byl dvoukolák projíždějící Ostravou běžným jevem, avšak dnes se za mnou lidé ohlíželi a mnohým, nevím proč, jsem byl k smíchu, což jsem však sotva vnímal, protože je-li člověk hnán inspirací, je uzavřen do sebe. A nedosti na tom! Ona inspirace mne přiměla k tomu, abych v obchodě se stavebninami koupil šamotové cihly a maltovou směs v pytli.

Cihly i maltu jsem dovlekl ze dvorku k sobě do rohu pokoje a rozložil na podlahu. Usedl jsem k nim a přemýšlel, co dál. Nač mi cihly a malta budou?

Inspirace se zadrhla a v hlavě se mi zatemnilo.

Stále jsem nevěděl, k čemu se chystám, teprve až jsem si vzpomněl, jak Rozině včera chutnaly klobásky, jež jsme si koupili na Masarykově náměstí, kde je opékali nad žhoucími oharky dřevěného uhlí, v hlavě se mi rozsvítilo a zvesela jsem se pustil do práce.

Znovu jsem ve vzpomínce Rozinu viděl, jak jí tuk teče po bradě a jak si olizuje prsty, jeden za druhým. Kdybych ji neznal, cožpak by mne napadlo stavět krb? Už je tomu tak, že

Rozina není moje múza jen ve věcech básnických! Ostatně, cožpak se stavba básně neřídí když ne stejnými, tak velmi podobnými postupy, jako stavba krbu?

Vypravuje se, že múzy sedávají svým básníkům, malířům či skladatelům na ramenou, držíce se jich za uši, ale mám o tom své pochybnosti. Na má ramena nikdy žádná nevyskočila, a že by mne držela za uši, to už vůbec ne! To tvrdím, jakkoli v mládí se jich kolem mne točilo dost a dost. A mnohé z nich byly rozverné, hravé i nezbedné a často si vedly dosti nevázaně, proč bych to nepřiznal. Kde ty časy jsou!

Prorazil jsem otvor do komína a pak mi už pod rukama rostl krb, takový prostý venkovský krb, jaký stával v podhorských chalupách nebo i na farách či ve mlýnech, jakož i v myslivnách.

Když jsem byl s prací hotov, hned jsem se rozběhl za Rozinou, aniž bych si všiml, že mám maltu ve vlasech, za ušima i na kníru. Přeskočil jsem plot a vyšplhal se k oknu a zaklepal na ně.

„Neváhejte ani vteřinu," zvolal jsem, „a hned pojďte se mnou, obě dvě!"

Spustil jsem se pod jabloň. Okno se neotevřelo za vteřinu, musel jsem čekat celé čtyři vteřiny. Rozina velmi obratně sjela po okapové rouře a já jsem byl odměněn pohledem pod její sukni. Snad se nedopustím ničeho nešetrného, řeknu-li, že její kalhotky byly toho dne modré.